Povídky, pohádky a další

9. Opilé slepice

V dobách, kdy se naše mladá republika rozkoukávala po první světové válce a na kolejích vládla pára se děly různé věci. O jedné takové události si nyní něco povíme.

Na každé malinko větší železniční stanici žil výpravčí nebo pan přednosta s rodinou.

Často míval u stanice i malé hospodářství, aby si trochu přilepšil k platu.

Spolu s panem starostou, učitelem, knězem a doktorem patřil takový výpravčí nebo přednosta k obecní honoraci.

Muž, o kterém bude řeč, pracoval a bydlel v jedné malebné obci kdesi na Liberecku. Malá stanička se dvěma nebo třemi kolejemi, jedna zarážka a tím to končilo.

Výpravčí Jaroslav Olbram byl asi třicetiletý muž. Pracoval zde již druhým rokem. Jeho žena Hedvika si tady zpočátku jen velmi těžko zvykala, ale vše se časem poddalo a ona rychle zapadla do koloritu ospalé obce.

Její velkou chloubou byly krásné, dobře živené slepice ve složení dvanácti kusů slepic a jednoho kohouta. Na zahradě pana výpravčího stál pěkný kurník s nádherným výběhem, který sloužil za příbytek těm hrabavým ptákům.
Žádná z hospodyněk neměla buclatější a zdravější drůbež než manželka pana výpravčího. Vejce, která je jí pipky snášely, mohla se svým žloutkem směle soutěžit na výstavách. Žloutky nebyly žluté, ale přímo oranžové až světle červené. Však si paní Olbramová svých pernatých

v pořádku?“

„Jo, řekl bych, že budou… Vyspěj se a bude jim dobře… Nachystej jim vodu navíc, protože budou mít určitě příšernou žízeň,“ řekl zkušeně muž a šel vypravit lokálku.

Hedvika udělala, co jí manžel poradil. Nechala slepice do druhého dne pořádně vyspat a připravila jim další hrnec plný vody. Dovedla si představit, jakou budou mít po tlakovém alkoholickém povyražení žízeň.

Večer druhého dne se slepice ukládaly k obvyklému spánku a paní Hedviku velmi překvapily, když místo obvyklých pěti nebo šesti vajíček snesly do hnízd dobrý tucet.

I přes nesporný kladný vliv na snůšku dávala paní Hedvika raději velký pozor na to, co se děje s těmi alkoholickými peckami. Františka hlídala jako ostříž a samozřejmě, že ten hoch dostal za svůj čin patřičný trest.

Musel po dobu celého měsíce poctivě chodit na trávu králíkům a pást kozu, což je pro takového rozjíveného kluka nejhorší nuda na světě.

miláčků hleděla a podstrojovat jim, jak jen mohla.

Další chloubou mladé paní byla její vyhlášená domácí griotka. Na zahradě jim rostly dvě višně které pravidelně dávaly chutné plody ve velice štědrých dávkách. Paní Hedvika část zavařila na kompot a část zpracovala do griotky.

Sklizené ovoce vždy pečlivě omyla, naskládala do velkých zavařovacích sklenic a posypala důkladně cukrem. Následně to celé ještě zakryla bílým plátýnkem a víčkem a nechala několik dnů až týdnů odležet. Za tu dobu višně pustily šťávu, která lehce zalkoholizovala. Tuto šťávu paní Olbramová slévala do sklenic a ukládala do sklepa.

Když pak zvala dámy z městečka na kus řeči, nikdy na stole nechyběla láhev s rubínovou tekutinou a krásná broušená štamprlata.

Višně, které po té proceduře zbyly, Hedvika vypeckovala a dělala z nich báječnou bublaninu, po níž se olizoval i pan výpravčí.

Její muž obvykle sladké nerad, ale manželčinu bublaninu málem snědl i s tácem, na němž ji jeho manželka servírovala. Pecky obyčejně končily v kamnech.

Jednou však pecky z višní ukradl syn paní Olbramové, František. Ten desetiletý kluk byl kvítko z čertovy zahrádky. Jakmile se ve vsi nebo blízkém městečku něco stalo, mohli jste vzít jed na to, že v tom má prsty právě on.

Dnes ho nenapadlo nic jiného než vypustit milé slípky z ohrady a střílet na ně prakem právě pecky z těch alkoholických višní. Drůbež zprvu utíkala. Kohout chtěl dokonce na malého střelce útočit, ale za chvíli ptáci objevili, že se to střelivo dá sezobat. Ba, zjistili, že to je velmi chutné.

František viděl, že se jeho terče nepohybují a ztratil o mě zájem. Zanechal své původní činnosti a pozoroval hejno kura domácího. V tu chvíli se totiž začala dít ta pravá podívaná.

Slepice i s kohoutem se motaly, podřepávaly, kvokaly a nejhorší na tom bylo, že mnohé utekly do kolejiště. A za hodinu měla jet lokálka!

Paní Olbramová, která viděla z okna kuchyně v patře nad manželovou kanceláří, jak se ptáci pohybují mezi kolejemi, rychle seběhla dolů a posbírala podivně se chovající slepice. Dala je do ohrady a důkladně zavřela.

Ulehčeně si vydechla. Ovšem ne na dlouho. Slepice omámené peckami se i nadále motaly, sedaly na zem, některé pokládaly hlavu na stranu a jiné pospávaly za bílého dne. I jindy divoký kohout byl jakýsi přítulný a ospalý.

Takové chování paní Hedviku vyděsilo. Co když jsou její miláčkové nemocní? Co když bude muset vybít celý chov? A takové jsou ti slípky pěkňoučké.

Rychle zaběhla pro manžela. Pan Olbram se ve slepičím chováním vyznal možná lépe než nějaký studovaný člověk.

„Jardo, pojď se rychle podívat… Ty naše slepice jsou nějaký divný… Já se bojím, že jsou nemocný!“ vykřikla celá udýchaná na svého manžela.

Pan výpravčí se zvedl a šel. Jednalo se přece o slepice s těmi nejchutnějšími vajíčky, jaká znal. Kdyby byly nemocné, mohl dát sbohem vynikajícím řízkům, úžasným omeletám a nedostižným buchtám, které sice moc nemusel, ale to jen tak naoko. Jakmile se nikdo nedíval, snědl třeba i celý pekáč buchet jako nic.

Došli k ohradě.

Pan Olbram viděl tu spoušť.

„No jo, máš pravdu, jsou divný,“ řekl a hned začal pátrat s důkladností zaměstnance četnictva.

Nejdříve prozkoumal vodu ve starém hrnci. Byla dokonale nezávadná, vždyť ji sám ráno napouštěl úplně čerstvou. Následně ohledal zrní. To také neneslo jedinou známku jedu či čehokoliv podobného.

V tu ránu zaslechl tiché chichotání svého nezvedeného potomka. Ihned ho začala svrbět ruka.

Svižně pro syna dokráčel za sud s dešťovou vodou, odkud ten ťuhýk nakukoval a smál se tomu, jak si jeho rodiče lámou hlavu se slepicemi.

„Okamžitě mi řekni, cos jim dal! Jinak můžeš zapomenout na buchty a palačinky, co máš tak rád!“ hřímal přísně otec.

Držel Františka za límec jednou rukou a druhá mohutná packa neúprosně dopadala na zadní část hochových kalhot. Otce pranic nezajímalo, že v těch kalhotách je jeho syn.

„Já… Já jsem ukradl pár těch pecek od višní, co máma chtěla spálit. Střílel jsem s tím po těch slepicích,“ povzlykával kluk.

„Aha, tak už jsem doma!“ vykřikl pan Olbram a přidal Františkovi ještě jednu ránu na pamětnou.

Výpravčí pustil syna a obrátil se k manželce: „Heduš, je mi to jasný… Ty slepice jsou normálně ožralý.“

„To jsem ráda, že to není žádná nemoc… Myslíš, že do zítřka budou